

Herfstsonate

Ach, wat kan mijn stad toch mooi zijn in de herfst. Vooral zo tegen de avond, wanneer de boze betogende boeren alsook de cameraploegen van *Koppen* teruggekeerd zijn naar hun heemsteden. Op dat tijdstip tussen hond en wolf, wanneer Brussel weer van de Brusselaars wordt en het gelige licht van de straatlantaarns zijn strijd aangaat met de nacht.

Zo liep ik vorige week woensdag nog eens, vroeg op de avond, van bij metrostation Park/Parc, langs De Warande, een van de niet minder dan vijftien parken die Brussel-stad rijk is.

Ik stapte daarna het nog altijd indrukwekkende Paleizenplein over en schuurde langs het interessante Museum van de Dynastie, dat huist in het voormalige Hotel Bellevue, in werkelijkheid een vleugel van het Koninklijk Paleis.

Het is een plek die goede herinneringen naar boven brengt maar ook één heel slechte. Want in de lente van dit jaar verloor ik een dierbare vriend van me, Peter, die daar tegelijk zijn werkterrein en zijn rust gevonden had. Hij ging de strijd aan met een vreselijke ziekte en hij verloor die. Met het gevolg dat ik niet meer langs het Museum van de Dynastie kan rijden of lopen zonder mijzelf te beklagen hoezeer ik hem wel mis.

Hij heeft me ooit eens getoond, op een beetje

mistige herfstavond, zoals vorige woensdag er een was, hoe je van op de eerste verdieping van het Hotel Bellevue een ongemeen mooi en grafisch zeer verantwoord zicht had op het Koningsplein.

Want behalve een vriend, en doodziek, was hij ook nog een estheet, die Peter.

Het Koningsplein, bij valavond, en met wat mist, en wat schijnsel van die gelige lantaarns, is een van de mooiste pleinen van de wereld. Niet omdat het ruitersstandbeeld van Godfried van Bouillon van Eugène Simonis het mooiste ruitersstandbeeld van de wereld zou zijn; niet omdat het zeer homogene ensemble classicistische gebouwen, dat in een brave rechthoek rond het plein staat, architecturaal gezien zo wereldschokkend zou zijn; niet omdat de overigens even prachtige als sobere kerk van Sint-Jacob-op-Koudenberg er staat, met als je buitenkomt misschien wel het mooiste denkbare uitzicht op de benedenstad, en op de voorgrond de silhouet van de art-decotoeren van het Old England-gebouw, dat nu dienst doet als muziekinstrumentenmuseum.

Het Koningsplein is een plein dat werkt en het houdt die perfectie ook vol wanneer je noordwaarts kijkt, naar het stadspark, of zuidwaarts naar het Justitiepaleis, dat ik toch nog zo graag één keer in mijn leven vrij van stellingen zou willen zien.

Ik loop een eind in die richting van dat wereldse paleis van de rechtsspraak – door ons lichtjes gehaat, maar in internationale boeken over bouwkunst vaak geloofd als een toppunt van het eclecticisme – en kom via de Regentschapsstraat bij de Zavel terecht, waar ik toch al wilde zijn.

Op een hoek, tegenover de kerk, staat een gigantisch huis waar op de brug tussen de 18de en de 19de eeuw de in Amsterdam geboren schilderes Henriëtte Ronner-Knip woonde en werkte.

Er wordt wel eens smalend gedaan over de trekhonden en katten van Henriëtte Ronner-Knip, maar niet door mij. Ik ben een dierenvriend

Marc
Didden

Esc : De Morgen magazine
dd. 01.12.2012 / 66

5

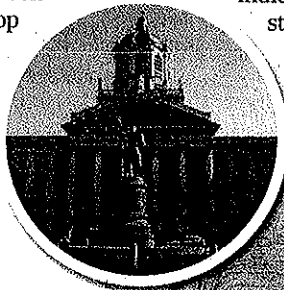
Ze is niet echt beroemd, maar wel bekend in bepaalde kunstmilieus. Haar werk hangt in goede musea als het Rijksmuseum in haar geboortestad en het Rotterdamse Boijmans Van Beuningen, en zit in de verzamelingen van het KMSK van Antwerpen en zelfs Buckingham Palace.

Maar omdat het vooral om afbeeldingen van dode trekhonden en slapende katten gaat, wordt er ook wel eens smalend over haar werk gedaan, maar niet door mij. Ik ben een dierenvriend.

Terwijl ik bij de Zavel aankom laat ik mij, zoals steeds, even betoveren door de glasramen van misschien wel de mooiste kerk van Brussel. Zelfs als u God alleen maar van horen zeggen kent, zou ik er toch eens binnengaan, als ik u was. En u daarna een beetje omdraaien om dat juweeltje van een park niet te missen, waar de standbeelden van Egmont en Hoorn staan; en dan de blik te richten op de Grote Zavel, die mooie overgang tussen hoog en laag Brussel, tussen de wereld van de antiquairs en die van de *marchands*, daar wat verder in de Marollen.

Het is er wat *sjiekig*, op die Zavel, zeer zeker, maar dan toch eerder *sjiekig* zoals in de Parijse Marais dan in het Knokse Zoute, met al dat mineure provinciaal gedoe.

Terwijl ik daar op bus 95 ga wachten, zie ik wat verderop de dichter Leonard Nolens staan, in het schijnsel van de vitrine van een betere banketbakker. Hij staart voor zich uit, zoals dichters doen, en geniet stil van enige lichte rookwaren. Ik heb even de neiging om op hem af te stappen en hem te feliciteren met zijn Prijs der Nederlandse Letteren maar ik durf dat niet. Omdat ik me dan weer de schooljongen voel die precies vijftig jaar geleden zijn klasagenda liet tekenen door Françoise Hardy,

Zelfs als u God alleen maar van horen zeggen kent, zou ik toch eens binnengaan in de Zavelkerk, misschien wel de mooiste kerk van Brussel

op de hoek van de Sint-Hubertusgalerijen en de Beenhouwersstraat.

Wanneer de lange bus eindelijk komt, en na een zwakke armbeweging van mij ook halt houdt om mij naar de Beurs te brengen, blijkt er maar één andere passagier te zijn.

Het is ook een dichter, en wel de filmmaker Boris Lehman.

Hij heeft meer dan driehonderd films gemaakt, maar geen hond die hem kent. En zo is het goed. Een dichter hoort alleen te zijn en zeker op een bus.

Terwijl dat laatste vervoermiddel de Lebeaustraat indraait, zie ik veel volk staan in de nieuwe, fraaie galerie Roberto Polo, waar de deuren geopend worden voor de tentoonstelling *Closed Doors* van Jan Vanriet.

Ik stap prompt weer van de bus en loop er even binnen en onmiddellijk weer buiten met de intentie hier snel terug te keren. Ik was eerlijk gezegd ook een beetje bang voor een overdosis slechte cava, zoals bij zoveel vernissages, maar hoorde achteraf dat het daar om echte champagne ging, wat altijd een goed teken is en een indicatie dat die Roberto Polo Gallery straks een een topper wordt bij ons, kunstkeners.

